

Campanya pro-Estatut

Els partits republicans de la nostra ciutat es proposen d'emprendre una activa tasca de propaganda a les nostres comarques en pro de l'Estatut de Catalunya que dintre poc ha d'ésser presentat a les Corts Constituents per la seva aprovació. Amb perfecta unanimitat, davant d'un afer de tanta transcendència pel futur de Catalunya, han decidit treballar acoplats per tal de donar a conèixer a tots els sectors comarcans la voluntat infrangible del poble català condensada en l'Estatut, el qual està elaborat en pla de concòrdia i germanor amb altres pobles d'Ibèria.

Fa ésser-nos francament optimistes la seguretat que dona el ple convenciment que portem a difondre arreu de les nostres terres, no uns anhels o ambicions cantonals reflectits en un projecte d'Estatut, sinó que anem a fer conèixer el voler unànime de tot un poble que en plena consciència de la seva personalitat pròpia recolzada en les pàgines d'una història brillant i plena de sacrificis i heroïsmes, ha volgut estructurar la seva interior Constitució, la qual en garantir-li les seves llibertats collectives li permeti respirar aires de progrés, tot avençant cara al món de la mà de tots els països lliures.

Tots els homes que sentin l'emoció liberal i defensin el plet racial de la nostra terra, han d'enrolar-se a la croada suara iniciada. Des de les columnes dels nostres quotidians, a l'àgora pública, a les tertúlies íntimes dels amics, deu ocupar un lloc de preferència el tema latent de l'Estatut per tal que el proper dia 2 d'agost la votació assolida a Catalunya tingui la força avasalladora d'un veritable plebiscit. Tots com un sol home, procurant bandejar petites diferències ideològiques, portem endavant la tasca feixuga d'aixecar l'esperit popular de la nostra terra en pro de la nova Constitució catalana que els nostres representants han de portar a les Corts d'Espanya.

Un defalliment o deserció significaria fer un tort a la causa que a tots ens agermana i les conseqüències no tardarien en deixar-se sentir. Pensem serenament que l'Estatut de Catalunya serà apassionadament discutit amb mires restrictives pels polítics que per tradició i per atavisme sempre

Els sense feina

Amb la implantació de la República de seguida ha sorgit el problema dels sense feina. Les grans ciutats, com són: Barcelona i Madrid, han tractat de remeiar aquest conflicte amb els mitjans dels quals han pogut disposar, tots ells simplistes i rudimentaris i com que aquesta és una qüestió complexa, es dona la paradoxa que amb les seves despeses hi mengen i fins malgasten tota aquella genteta professional de la vagància, i en canvi els sense feina autèntics pateixen misèria i sofreixen com en temps de la monarquia.

Ens hem assabentat que ací a Reus ja s'ha plantejat el problema dels sense feina. Caldria que aquest assumpte s'estudiés amb tota serietat i se li donés una solució adient segons les necessitats del nostre país.

Aquest problema paorós, plantejat en grans proporcions des del desenrotllament de les grans indústries, s'ha aguditzat després de la gran guerra, principalment a Anglaterra.

Aquest país es troba en la situació especial que degut al seu caràcter eminentment industrial i comercial té una densitat de població molt superior a la capacitat productiva del seu sòl i forçosament ha d'exportar grans quantitats d'objectes manufacturats per poder comprar aquelles matèries agrícoles que no els dona la seva terra.

Si la seva indústria és excessivament perfeccionada, la seva agricultura primorosament explotada, es troben que als sense feina no els poden donar cap ocupació útil i només tenen dues solucions:

Procurar l'emigració de les masses obreres sobrants cap a les seves colònies, a la qual cosa els obrers anglesos hi senten molt poca afició, o bé es taxa un sou als obrers parats. Aquesta última solució és molt cara i no reporta cap profit, però els anglesos l'han adoptat per les raons especials de les quals hem fet esment i perquè és una nació d'una economia molt poderosa.

A casa nostra, per la senzilla raó de no ésser un país molt industrial, aquestes crisis de treball es presenten en unes proporcions molt menys greus i la seva solució també és molt diferent.

La primera condició que necessitem per intentar una solució, és formar un cens obrer i aquesta feina l'haurien de realitzar les mateixes societats obreres amb l'ajut de les autoritats.

A cada obrer se l'hauria de proveir de la seva llibreta de treball, en la qual haurien de constar totes les dades necessàries respecte la seva ocupació. Cap obrer que no pertanyés al cens o no estés proveït del carnet d'identitat no tindria dret al benefici dels sense feina, i això fóra suficient per a treure tots els professionals de la vagància.

Ara bé; com que les crisis de treball del nostre país es deuen, més a l'excessiva densitat de població, a un desordre en la distribució i explotació d'empreses, no creiem pràctic ni útil l'assignació d'un sou, sinó que caldria tenir sempre una sèrie d'obres, de les moltes que tenim per fer, i emprar-los cadascú en la feina del seu ofici.

A Anglaterra això és més difícil perquè l'especialització de cada branca de la indústria ha mecanitzat de tal manera els seus obrers, que aquestes, no serveixen per altra cosa que per la seva especialitat.

A casa nostra no tenim aquests obrers, sinó que la majoria que hi ha a les urbs industrials han vingut del camp i no els seria difícil aclimatar-se als treballs que se'ls presentessin com a peons.

No vol dir això que aquell obrer pertanyent a un ofici determinat i al qual no és possible donar-li feina, que no se li hagi de passar un subsidi, mai però com a caritat, ni fent-lo acudir a menjar en cap lloc determinat sinó donant-li les pessetes com un deure social.

han mirat el problema català amb el prisma paorós del separatisme, si en aquesta prova decisiva tots els catalans no donem la sensació d'uninitat.

Fóra una bella mostra de patriotisme que encoratjaria els nostres

diputats, el portar a les Corts d'Espanya l'Estatut recolzat amb l'assentiment unànime de tot el poble de Catalunya. Anem, doncs, sens defallença a procurar que aquest plebiscit sigui el més nodrid possible.

J. B.

Notes breus

PROPAGANDES

Hom observa en els diaris catalans la iniciativa de la campanya a favor del referèndum. Hom llegeix ja un principi de propaganda per tal que el poble aportí el seu personal concurs a l'aprovació de l'Estatut de Catalunya. Hom comença a interessar les multituds en la votació del dia 2 d'agost.

Tot el que es faci, tot el que es digui, tot el que s'escrigui per tal que els catalans declarin la llur adhesió a l'Estatut serà poc encara. La voluntat de Catalunya ha d'ésser manifestada unànimament per tots els catalans. Qualsevol incidència trivial, qualsevol punt accessori per poca solta que tingués, bastaria per a que els adversaris de l'Estatut tractessin de llevar importància al resultat de la consulta feta a les democràcies catalanes.

El plebiscit ha d'ésser afirmatiu, unànime i ple. Si no fossin molts, si no fossin tots els catalans els que afirmessin unànimament la conformitat a l'Estatut, la seva aprovació no podria deixar-nos satisfets.

Paral·lelament amb la propaganda que la premsa catalanista ha iniciat, han començat a destapar-se les veus adversàries. A les nostres campanyes entusiastes i sinceres hom respon amb els tòpics tradicionals. A la nostra voluntat ferma de donar solució al cas vital de Catalunya, hom oposa la salut d'altres interessos que se suposen en perill i per tant d'atenció més peremptòria. Es una argüència que cal tenir en compte.

El nostre, com tots els altres problemes que la monarquia tenia plantejats i la resolució dels quals ajornava, els solucionarà la República, perquè de llur solució depèn la consolidació del nou règim. Preterir el nostre cas és fer un tort a la República.

Per la República, doncs, tant com per Catalunya, cal que tots els catalans votin l'Estatut.

XEIX